

Հովհաննէս Թումանյան

ՍՈՒՏԱՍԱՆԸ

Լինում է, չի լինում մի թագավոր: Էս թագավորը իր երկրումը հայտնում է.
«Ով էնպես սուտ ասի, որ ես ասեմ՝ սուտ է, իմ թագավորության կեսը կտամ
նրան»:

Գալիս է մի հովիվ: Ասում է.

— Թագավորն ապրած կենա, իմ հերը մի դագանակ ուներ, որ էստեղից
մեկնում էր, երկնքում աստղերը խառնում:

— Կպատահի՛, — պատասխանում է թագավորը:— Իմ պապն էլ մի չիրուխ
ուներ, մի ծերը բերանին էր դնում, մյուս ծերը մեկնում, արեգակիցը վառում:
Ստախոսը գլուխը քորելով դուրս է գնում:

Գալիս է մի դերձակ: Ասում է.

— Ներողությո՛ւն, թագավո՛ր, ես վաղ պիտի գայի, ուշացա: Երեկ շատ անձրև
եկավ, կայծակները տրաքեցին, երկինքը պատռվեց, գնացել էի կարկատելու:

— Հա՛, լավ ես արել, — ասում է թագավորը, — բայց լավ չէիր կարկատել. ես
առավոտ մի քիչ անձրև թափվեց:

Սա էլ է դուրս գնում:

Ներս է մտնում մի աղքատ գյուղացի, կոտը կռնատակին:

— Դո՛ւ ինչ ես ուզում, ա՛յ մարդ, — հարցնում է թագավորը:

— Ինձ մի կոտ ոսկի ես պարտ, եկել եմ տանեմ:

— Սի կոտ ոսկի՞, — զարմանում է թագավորը:— Սո՛ւտ ես ասում, ես քեզ
ոսկի չեմ պարտ:

— Թե որ սուտ եմ ասում, թագավորությանդ կեսը տուր:

— Չէ՛, չէ՛, ճշմարիտ ես ասում, — խոսքը փոխում է թագավորը:

— Ճշմարիտ եմ ասում՝ մի կոտ ոսկին տուր: